

ANKETA KÝM ČÍM JE MI JERONÝM?

Odpovídají příznivci, přátelé, pomocníci, sympatizanti
a spolupracovníci naší Církve (ČČSH)

Tentokrát: JUDr. Petr ZEMÁNEK, kastelán na hradech Točnick a Žebrák
(jSk, BK)

Husita, Časopis Pražské diecéze ČČSH, číslo 4/2016, ročník XIV, srpen 2016

*Milý Jeronýme,
ty, který patříš mezi „věčně druhé“, ty, jenž
jsi obestírán oblakem zapomnění, přijmi
mé osobní vyznání:*

Zapomínka

Ve starých kališnických časech byly každoročně ve dnech 5.–7. 7., jako tři schody po sobě jdoucí, ctěny tři svátky, Konstantina a Metoděje (5. 7.), Mistra Jana Husa (6. 7.), Mistra Jeronýma Pražského (7. 7.). Na ten poslední svátek, který dodává mučednického „lesku“, se již dávno zapomnělo.

Světák

Nedávno jeden z autorů příspěvku v Novém prostoru rozjímal nad tím, kdo byl ve světě úspěšnější, zda ti Češi, kteří se uplatnili doma (domovníci), či ti, kdo se uplatnili ve světě (světáci). Autor nenašel však jednoznačnou odpověď. Jeroným Pražský byl, na rozdíl od Jana Husa, světák a světoběžník. Tomu odpovídaly jeho zkušenosti, znalosti a řečnické schopnosti. Díky cestování se také stal nositelem tradice přijímání z kalicha.

Druhé housle

I naše doba má „své druhé“, jako Jana Zajíce, Evžena Plocka, avšak někdy zcela chybí i ten první, jako Ryszard Siwiec, i když to nebyl Čech. Také Jan Hus nemusel být první, stačilo před ním upálit Milíče, biskupa Vojtěcha Slavnickovce či arcibiskupa Metoděje. Nebo třeba sestru Anežky České Blaženu Vileminu, která v Miláně učila, že její tělo a tělo Ježíše Krista jsou jedno a totéž, a sice tělo Duha Svatého. Sama se však považovala za obyčejnou ženu a nechtěla být, podobně jako František z Assisi, glorifikována. Zaslechnete v jejich slovech argumenty Wycliffovy či Jeronýmovy? Blažena však nebyla upálena zaživa, ale jen posmrtně.

Středověký Sokrates

Hoď argumenty „do placu“ a čekej, co z toho vzejde, s cílem získat z úst diskutujících své vlastní odpovědi zpět. To je

cesta nejen filosofická, ale i pedagogická. Proto se Jeroným snažil žít jako věčný student.

Divadelník

Jeroným využíval ke sdělení svých názorů, k přiblížení pravosti víry a církve radikálních provokačních gest a činů, divadelních představení. Předjímá tak způsob, který o sto let později použije Martin Luther. Prvky komediálnosti tak využívá k silnějšímu působení na své posluchače a diváky, jsa si vědom toho, že si vše lépe zapamatují.

Obyčejný strach

Jeroným Pražský po odvolání svého učení v Kostnici brzy pochopil, že si tím nepolepšil a rozhodl se, že nechce být netečným, lhostejným, že nechce žít s marnivým svědomím. To ho přivedlo až na hranici. Toto dospění ho ještě více „polidšťuje“, a to je možná „Jeronýmovo poselství“.

Futurum

Trápí mě některé otázky. Jak by se zachovali Jan Hus a Jeroným Pražský, když by se dočkali husitských válek? A byly by vůbec husitské války bez nich? Chopili by se oba kazatelé meče nebo by se nechali zajmout do „Sítě víry pravé“?

**Milý Jeronýme, zdravím Tě
a promiň, jsou to jenom „řeči“.**

Petr Zemánek